

PRINCESA, O NO?

Hi havia una vegada i no dos, una princesa que es deia Carla que vivia en un castell elegant i amb molt d'encant.

El seu pare era el rei Magnus que la tancà al castell del regne quan tenia 11 anys. Pensava que, si la tancava i posava cartells pel poble requerint un príncep, en vindria un de meravellós a rescatar-la i ens convindria la successió del regnat.

El castell estava dalt d'una muntanya i tenia la torre més alta de tots els castells del món. El seu castell tenia 5 altures.

En la primera altura hi havia un ogre de 4 metres d'ample que li agradava cosir cobertors.

En la segona altura hi havia un drac que tirava foc pel melic quan menjava bròquil. En la tercera vivia una bruixa que escoltava Queen a totes hores i ballava twerking. En la quarta hi havia un donyeta que era arquera i que sempre tenia un paper d'alguna persona odiosa en la paret i apuntava directament al cap amb les seues fletxes.

En la cinquena altura estava ella, Carla, la princesa, o no?

Un dia, Carla pensà ...

-Si he d'esperar al fet que vinga un príncep que pugui pujar 5 altures llavors tardarà molt. I si m'escape? i si prove de baixar jo sola, sense ajuda de ningun príncep absurd, i trobe per fi la llibertat que no conec?- i així va ser com va prendre la decisió més important de la seua vida.

Sense pensar-ho ni un segon més va agarrar la seua motxilla del basar d'enfront i va ficar un paquet d'espinacs (perquè ella pensava que li costaria molts dies), dues agulles de cosir i un disc de Queen per si s'avorria molt. Seguidament es va llevar el ganxet dels cabells i el va ficar al forrellat, la porta es va obrir.

-Tan fàcil era i mai ho havia provat!-va pensar divertida.

Carla va començar a baixar les escales i es va trobar a la donyeta, que estava tirant en arc a una foto del rei Magnus. La princesa es va apropar allà i li tocà el muscle. La donyeta es va girar ràpidament i les dues es van espantar, es van mirar com si ja s'hagueren vist alguna vegada.

-Tu qui ets?-li diu Carla

-Jo sóc Àngela, tu eres la princesa Carlota?

-No! Jo sóc Carla.-va dir amb un puntet de por.

-Ah! És que el rei Magnus em va dir que et deies Carl... no sé qué.

-No passa res Àngela, vols acompanyar-me a escapar d'ací? No estàs farta d'estar sempre enfadada i llençar fletxes a tot quisqui.

-Ho sent molt però preferiria quedar-me ací, perquè és un lloc gran i silenciós- va contestar sense pensar-s'ho massa.

-Val doncs adéu. Me'n vaig a la planta de baix que jo sí que tinc moltes ganes de fugir.

La donyeta encara li va donar un consell abans d'eixir per la porta:

-Has d'anar alerta amb la bruixa Estela, que si t 'enxampa et farà plat de mandonguilles.

-Gràcies Àngela, fins aviat.

-Adéu Carla.-va dir girant ja el cap i apuntant a altra foto, aquesta vegada era la de la bruixa.

Més endavant va trobar a la bruixa ballant twerking i escoltant Queen. Totes les parets estaven plenes de posters de Freddie Mercury el cantant de Queen. Hi havia un que estava signat i ficava "PER A ESTELA DE FREDDIE".

Quan el disc es va acabar la bruixa parar de ballar. Carla que estava tota l'estona amagada darrere d'una porta, es va recordar que tenia un disc de Queen en la motxilla i el va treure silenciosament. El va ficar damunt dels discs, es va amagar darrere d'un armari que estava més a prop i tirà una pedreta xicoteta que va caure damunt del disc. La bruixa mirà el disc esbalaïda perquè era l'últim disc que havien tret de grans èxits. I mentre l' escoltava, la princesa va baixar les escales cap a la segona altura.

Tot seguit va entrar a l'habitació de la planta segona i va vore que en una paret ficava "MARTÍ". A més a més, hi havia un drac que menjava bròquil. Carla suposà que "Martí" era el nom del drac, i que aquest tirava foc pel melic. Una estona després el drac va començar a tirar-se rots i després d'uns quants rots es va adormir. La princesa aprofita per a canviar la bossa de bròquil per la seua d'espínacs, i veure si poguera confondre al drac.

Sense voler, Carla va fer soroll xafant un bròquil i el drac es despertà. Carla s'amaga de pressa. El drac va agafar un grapat d'espínacs i se'ls va ficar a la boca convençut que era bròquil. Aleshores, aquell sabor desconegut i gustós va desmaiar al drac.

Carla aprofità per a baixar a la última planta on es trobava un ogre molt gran i molt organitzat. Aquest estava concentrat teixint un cobertor on hi ficava "JORDI". Carla no s'explica com un ogre tan gran tenia tanta paciència amb el fil i l'agulla. Aleshores, Carla es va treure les dues agulles de cosir i li va dir a l'ogre:

-Bon dia senyor Jordi, puc cosir amb vostè?

-Clar que sí, però tu qui ets i com et dius?.-Li diu l'ogre amb veu greu.

-Jo sóc la princesa Carla i estic decidida a eixir d'aquest castell.

Llavors Carla i l'ogre es ficaren a cosir, Jordi un cobertor i Carla uns guants amb el seu nom. I cosint cosint es van contar la vida.

Abans de que es fera de nit, Carla li va dir adéu a l'ogre Jordi. Es va treure el ganxet i el va ficar al forrellat. Va anar directament al poble, el que veia tots el dies des de la torre, i va anar a un restaurant perquè tenia molta fam (menys mal que va agafar la cartera amb diners). Allí va conèixer a una xica que es deia Roser i es van fer amigues. Carla li va contar la seva història i que no tenia on anar. Roser ràpidament li va dir que si volia anar a viure a sa casa.

Després d'uns quants anys de conviure i compartir experiències, s'agradaren tant que decidiren casar-se. Avui en dia continuen juntes i lluny queden els dies d'esperar a un príncep meravellós.

FI